

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 182.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939249312.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Imidlertid gjorde Minonas Sygdom saa hurtige Fremskridt, at der ikke længer var Tvivl om at hendes Liv var i Fare. I lang Tid havde Helene vægret sig ved denne Tanke, og Lægen, der saae den Dødsangst hvormed hun ventede hans Dom svarede ubestemt og gav Haab om at hendes Helbredelse var mulig, men vilde afhænge af hendes Sindsstemning. Men den hektiske Rødme og Øinenes unaturlige Glands vidnede snart uimodsigeligt om den skrækkelige Sygdom, hvis Offer hun skulde blive. Helene havde forsøgt ethvert Middel til at adspredde og opmuntre hende, men den stakkels Pige leed mere ved disse unyttige Anstrængelser end ved de kvalfulde Timer, hun tilbragte i Ensomheden. Den Bevidsthed, at hendes 183 Kjærlighed i Verdens Øine gjaldt for en Synd gjorde hende sky og ængstelig, og den Tanke, at den maaskee var ugjengjældt gjorde hende undseelig. Der gaves Øieblikke - naar den Gaade, hvorpaa hun grundede var nærvæd at forvirre hendes Forstand, og det Spørgsmaal der altid holdt hendes Aand i Bevægelse, brændte paa Læberne - da hun kunde have kastet sig i Helenes Arme, og sagt: *Hvorfor* maa jeg ikke elske ham?! - saa var det Kvindens, ikke Søsterens Følelse, der holdt hende tilbage, thi den kjendte hun ikke. Hun taug, og trykkede Pilen dybere i Hjertet. Men i Ensomheden, naar Livet vilde gjøre sin Ret gjældende, naar Haabet og Kjærligheden tilhviskede hende den Trøst: at hun var *elsket* - saa reiste den hensvindende Livskraft sig stedse paany til Kamp, saa begyndte Aanden atter sin pinlige Virksomhed. Ogsaa hun søgte uden at finde. Hun søgte i Guds Ord, i Philosophernes Skrifter, i Digternes Fremstillinger af Menneskelivet Svar paa det Spørgsmaal, hun ikke turde udtale, men overalt saae hun kun den Vished bekræftet, at hendes Kjærlighed var Synd - intetsteds *hvorfor* den var det. Overalt blev det anseet for en Selvfølge at ingen tvivlede derom. Undertiden frygtede hun sig selv, og tilregnede sig det som en stor Synd at hun manglede den Bevidsthed, der syntes at være begrundet i Naturen, og naar hun tænkte paa den Magt, den udøvede over Viggo hvis han havde offret hende for dens Skyld, tænkte hun at han maatte hade og afsky hende, hvis han kjendte hendes Følelse. I et saadant Øieblik takkede hun Gud for den Sygdom, der snart maatte bringe hende Døden. Men naar hun i Tankerne gik tilbage til deres Barndom, og erindrede hvor fremmede de altid havde været for hinanden, sagde hun til sig selv: »Vi var jo dengang Søskende, men Slægtskabet hindrede os ikke i at gaae hver sin Vei - og dog skulde det Baand være stærkere end den levende Kjærlighed, der forener Mand og Kvinde? Jeg elskede ham ikke fordi han var min Broder - havde han lignet Moder, vilde jeg altid have afskyet ham! Jeg elskede ham, som en Pige elsker den Mand, der giver hendes Hjerte Livet, og hendes Liv Lyset! Er det Synd - er Gud Kjærlighed, og Kjærligheden fordømt? Nei - Døden fordømmer Livet, Mørket fordømmer Lyset - og Verden skyer Lyset, fordi den staaer i Dødens Sold. Derfor lader den sig regjere af et dunkelt Magtsprog, som ingen forstaaer, men som enhver underkaster sig af Feighed - man vil heller offere sit Liv i Løndom, end aabenlyst tilkjæmpe sig det - for ikke at fordømmes af den blinde Mængde! Man skyer Livet af Frygt for - at døe. Men Viggo hører ikke til disse Slaver! han, der allerede som Dreng kjæmpede saa mandigt imod det han ansaae for Uretfærdighed - vilde han ikke som Mand kjæmpe før sin Kjærlighed? vilde han kaste *den* i Styx, for at gjøre sig Døden til Ven? Nei